INTERVIUL SĂPTĂMÎNII

Rudolf ILLOVSZKI

SELECȚIONERUL UNIC AL ECHIPEI UNGARIEI,

„ÎNTR-UN MECI PE CARE-L PIERZI, GREȘELILE SE VĂD MAI BINE..."

● Omul, fostul jucător, antrenorul ● Fotbalul maghiar este în reviriment ● Un neașteptat „avocat" pentru... Steaua ● „Am greșit că am fost în Brazilia !" ● Și fotbalul de azi are virtuțile sale spectaculare ● Tur — acasă, retur — în deplasare, o problemă secundară.

Discuția are loc la sediul Federației de fotbal maghiare, aflată la primul etaj al unei masive și posomorîte clădiri, cum sînt mii la Budapesta (veche de 200 de ani, am aflat de pe placa fixată pe peretele gangului de intrare) situată pe Népköztársaság ut la nr. 37. Pare mai curînd o intrare de mănăstire medievală, într-atît sînt de întunecați pereții și de monahală zugrăveala, dar camerele pe care le ocupă la primul etaj „Magyar labdarugási szövetség" sînt surprinzător de spațioase și luminoase, mobilate ultramodern.

Biroul selecționerului unic Rudolf Illovszki, în care sînt poftit cu o plăcută împletitură de ceremonie și amicalitate, adoptă „stilul simplu și eficace" : un birou mare (REMARC : pe el, nici o hîrtie, nici un dosar, nici chiar obișnuitele servicii de scris ; FABULEZ : un teren de fotbal miniatural, pe care vor apare imediat fise de plastic albe și roșii, jucătorii ; DEDUC : antrenorul care lucrează aici n-are pasiunea hîrțoagelor, se simte, probabil, mai bine pe teren), o bibliotecă, un cuier și, într-un colț, lîngă monumentala sobă de teracotă arhitecturizată din cahle bogat ornamentate, o măsuță — aluminiu și material plastic — în jurul căreia conspiră, umăr la umăr, patru fotolii concurînd în comoditate scaunele din față ale „Daciei 1 300".

— STIMATE ILLOVSKI, NUMELE DV. NU ERA STRĂIN CELOR CE SE INTERESEAZĂ, ÎN ROMÂNIA, DE FOTBAL, NICI PÎNĂ LA 12 IANUARIE. DE ATUNCI ÎNSĂ, DE CÎND SE ȘTIE CĂ ATI DEVENIT — PRIN SORȚI ȘI TEMPORAR — „VIS-A-VIS"-UL CONCURENT AL LUI ANGELO NICULESCU, NUMELE DV. CIRCULĂ FRECVENT, APARE ÎN DISCUȚII APRINSE, E TOT MAI DES TIPĂRIT ÎN ZIARE ȘI REVISTE. VREM, DE ACEEA, SĂ ȘTIM MAI MULT DESPRE DV., SĂ VĂ CUNOAȘTEM MAI BINE. REVISTA „FOTBAL" SE OFERĂ SĂ FACĂ PREZENTĂRILE...

— Am 49 de ani și sînt născut aici, la Budapesta. Ca jucător, am activat din 1933 pînă în 1940 la fosta echipă „Hungaria" apoi, timp de 15 ani, adică de prin 1941 pînă în 1956, am jucat la Vasas. Cînd mă aflam spre apusul carierei, într-o zi, o minge „în adîncime", pe care în mod normal ar fi trebuit s-o ajung, s-a rostogolit dincolo de linia de fund a terenului înainte de contactul pe care-l dorea piciorul meu... M-am trezit atunci în fața întrebării inevitabile... De a doua zi, hotărîrea mea fiind luată, am început să vin la teren nu numai pentru antrenamentul meu ; lucram acum și cu piticii lui Vasas. Era prin 1952—53. Apoi am fost și jucător și antrenor secund, din ce în ce mai puțin jucător și mai mult „secund", pînă în 1956 cînd am abandonat activitatea competițională. Timp de șase ani am funcționat ca antrenor principal la Vasas ; pînă prin 1963. Am fost, pe vremea selecționerului unic Lajos Baroti, antrenor al echipei naționale a Ungariei, cu care am făcut „World-Cup"-ul de la Londra. Am devenit, pentru prima oară, selecționer unic (iulie 66 — decembrie 67) ; m-am reîntors apoi la Vasas pentru alți doi-trei ani ; am antrenat în Grecia (70—71) echipa clubului Pierrikos — apropo, acolo l-am cunoscut și pe Ilie Oană — pentru ca de anul trecut să începă „a doua mea domnie" de selecționer unic, pe tronul părăsit de Hoffer.

Illovszki trage, rar și calm, cîte un fum din „Winston"-ul său „long size" și, o clipă, pornind de la acest detaliu, mă gîndesc că, în nu puține privințe, felul său de a fi, drumul său în fotbal, pieptănătura îngrijită și cravata impecabil acordată cu costumul îl apropie de Ștefan Covaci al nostru. Iar dacă mai adaug și cărarea din păr și statura și volubilitatea și culoarea limbajului... Ceea ce-i separă sînt poate grijile actuale. Ștefan Covaci conduce lejer cu Ajax în clasamentul olandez, Illovski e la cîteva săptămîni după un turneu în Spania și America de Sud — să nu ocolim cuvîntul — nereușit : 4 înfrîngeri la zero și un meci nul.

— Dacă eram comod sau laș, puteam să stau acasă. De cînd am luat în primire naționala —explică Rudi Illovszki — **n-am pierdut nici un meci : 0—0 cu Brazilia la Rio de Janeiro, 2—1 cu Iugoslavia și 2—0 cu Bulgaria la Budapesta, am bătut apoi Franța cu 2—0 la Paris, Norvegia nu mi-a pus nici o problemă (4—0 pe Nepstadion) și am inaugurat și preliminariile C. M. cu un 2—0 în Malta. A venit însă acest turneu de iarnă, în care perioada de pregătire făcută în Spania s-a încheiat cu un meci inter-țări, pierdut de noi cu 1—0, după care înfrîngerile din Brazilia s-au înșirat ca niște mărgele negre.**

— CONSIDERAȚI GREȘITĂ IDEEA TURNEULUI ?

— Categoric, nu. Un turneu de pregătire în America de Sud nu poate constitui o eroare metodică. Acolo sînt, iarna, terenuri bune, pe care nu le-am fi avut acasă și, mai ales, o atmosferă competițională propice unei pregătiri pentru sezon greu. Eu am făcut însă o greșeală pe care o recunosc : aceea că am mers ÎN BRAZILIA. Da, da... în pregătire te poți duce foarte bine și fără riscuri oriunde în America de Sud, numai în Brazilia, nu ! În pregătire, NU E VOIE SĂ TE DUCI ÎN BRAZILIA. Din două motive : pentru că acolo echipele știu foarte mult fotbal și-l joacă pentru a cîștiga, nici un club nu se lasă mai prejos decît rivalul său local sau învecinat cînd e vorba de a bate echipe din Europa și, în al doilea rînd, din cauza „șovinismului fotbalistic brazilian" care nu se sfiește să ia, în ultima instanță, forma cea mai acută a arbitrajului părtinitor. Antrenorul Valentin Stănescu nu v-a spus nimic în această privință ?

— TINEL A VENIT ACASĂ CU CAPUL ATÎT DE PLIN DE GÎNDURI CĂ NU PREA I-A FOST MINTEA LA DECLARAȚII PENTRU PRESĂ... DAR, ORICUM LA CE VĂ REFERIȚI ?

— După Steaua, următorul adversar al lui Palmeiras trebuia să fim noi, selecționata Ungariei. Așa că m-am dus la meci să-mi văd viitorii adversari. Și am văzut acel 7—0. Poate n-o să mă credeți, poate veți fi tentați să presupuneți că vorbesc „pro domo", dar oricît m-ar contrazice cifrele 7 și 0 puse una lîngă alta, eu vă declar că Steaua nu e mai slabă decît Palmeiras și dacă, prin absurd, azi cele două echipe s-ar întîlni la București, deseară am asculta la radio știrea că a bătut Steaua. N-o spun ca să mă spăl pe mine, dar în meciul acela patru goluri n-au fost regulamentare și la ele s-au mai adăugat și niște autogoluri...

— CINE V-A PLĂCUT MAI MULT DE LA STEAUA ?

— Fundașul Sătmăreanu și atacantul Tătaru, jucător de finețe, dar care se exprimă în joc cam incoherent. L-am urmărit atent și pe Vigu, ca un susceptibil de a face parte din lotul României, dar am auzit că cel mai în formă jucător al echipei, Iordănescu, a rămas acasă. De ce ?

— CÎND VĂ ÎNTÎLNIȚI CU ANGELO NICULESCU, ÎNTRE TIMP, ÎN CREȚU, UN FUNDAȘ DREAPTA MULT MAI BUN...

Illovszki ia mîna unui om care-și caută ceva în memorie (probabil numele lui Crețu...) și nu-l găsește. Îl întrerupe o bătaie în ușă. Un funcționar al federației intră cu un formular galben, pe care interlocutorul meu îl semnează : Cerere de viză pentru... Grecia ! Prin urmare, miercuri 23 februarie Illovszki va fi la Volos...

— COLEGII MEI DE LA „NEPSPORT" — reiau discuția — MI-AU SPUS CĂ AICI A FOST OARECARE „ TAM-TAM" DUPĂ TURNEUL ÎN BRAZILIA. ÎNTRE ALTELE CĂ ȘI SECRETARUL FEDERAȚIEI, BOERZSEI, A FOST SCOS DIN FUNCȚIE...

— Despre motivele scoaterii lui Boerzsei nu pot vorbi, eu sînt tehnician al federației. În ce privește rezultatele turneului, nu e de mirare că au nemulțumit : au fost realmente proaste. Dar eu am un principiu : într-un meci pe care-l pierzi, greșelile se văd mai bine decît într-unul pe care-l cîștigi. Din punct de vedere al intereselor noastre reale turneul a fost, deci, util. Dacă am fi stat acasă și n-am fi jucat, nici n-am fi pierdut. Și dacă n-am fi pierdut, n-am fi avut nimic de cîștigat...

Deduc, din acest răspuns, că Illovszki „are probleme" cu echipa, după acest turneu. Pe unele, le-am aflat mai înainte, din presă, dar n-am găsit oportun să le abordez în fața selecționerului unic. E vorba despre unele neînțelegeri intervenite între unii jucători, despre o oarecare tendință de „barare" a tineretului, despre lipsa de finalitate a atacului ceea ce a făcut să se ceară cu insistență completarea lotului actual cu doi jucători mai tineri de la Ferencvaros, Branilovits și Kü. Se vorbește în unele ziare budapestane și despre eroarea de a fi ținut în afara lotului un jucător de valoarea lui Albert. Transfer însă sfera discuției pe un alt domeniu:

— CREDEȚI CĂ FOTBALUL MAGHIAR A DEPĂȘIT UN OARECARE „MOMENT DE CRIZĂ", INTERVENIT CAM ÎN PERIOADA TRECUTULUI C.M. ?

— Se poate vorbi în mod cert despre un reviriment al fotbalului nostru — îmi răspunde Illovszki. **Rezultatele pe care vi le-am amintit mai înainte vorbesc în acest sens pentru echipa națională, după cum prezența lui Ferencvaros și Ujpesti Dozsa în „sferturile" cupelor europene pledează în același sens pentru cluburi. În plus, Honved și Vasas au cîștigat recent cîteva turnee valoroase, în Spania și în America de Sud. Orice echipă de fotbal are, în existența ei, momente de ascensiune și de declin. Eu cred că pe cît de clar a fost declinul curbei — ca randament și rezultate — înregistrat la un moment dat de națională maghiară, pe atît de evidentă este acum ascensiunea. Ne aflăm, în creștere și sperăm să ne apropiem de nivelul atins în 1966—67, oricît de greu ar părea acest lucru, din moment ce față de „unsprezecele" de atunci nu-l mai avem decît pe Bene, în timp ce ne lipsesc Sipos, Matrai, Matesz, Albert, Rakosi, Farkas, Varga, Fenyvessi. Oricum, însă, pentru moment, ceea ce mă bucură este că REVIRIMENTUL A INTERVENIT și cu această stare de spirit abordăm noul sezon...**

— PRIN URMARE, RUDOLF ILLOVSZKI, SINTEȚI OPTIMIST ÎN PRIVINȚA „SFERTURILOR" CAMPIONATULUI EUROPEI. CONSIDERAȚI, CUMVA, CĂ SORȚII DE LA ZURICH V-AU FOST AVANTAJOȘI ?

— Nu mă pot declara direct optimist. Tot ce pot spune e că am încredere în lotul de care dispun acum și — mai ales — în ceea ce voi mai putea face pînă la 29 aprilie. În ce privește sorții, repet ce am mai spus și în alte împrejurări : „Nu e rău, dar putea fi și mai bine". Adevărul este că oricare din cei 7 adversari ar fi fost la fel de greu. Ar fi o prostie și o vorbă goală să afirmi că un adversar ți-ar fi convenit mai mult decît altul. Pe ce bază s-o faci ? De rezultate anterioare ? Dar cît contează azi aceste rezultate ? Fiecare meci are viața lui, ambianța lui ; istoria lui se scrie imprevizibil de la o fază la alta. Considerentele de palmares direct ? Nu, nici acestea nu spun mare lucru. Uite, hai să luăm meciul nostru cu România ! Pînă acum, noi n-am pierdut niciodată. Dar putem ignora realitatea că de atîția ani n-am mai stat față-n față și că, prin urmare, nici componenții celor două echipe care se vor întîlni în curînd n-au jucat, de fapt, niciodată ? DIN TRECUT PUTEM ÎNVĂȚA, DAR NU PUTEM PORNI DE LA TRECUT !

— DACĂ REȚIN BINE, APRECIAȚI CĂ ȘANSELE ROMÂNIEI ȘI UNGARIEI DE A SE CALIFICA ÎN TURNEUL EUROPEAN DE 4 ECHIPE SÎNT, LA ACEASTĂ ORĂ, TEORETIC EGALE. CUM VEDEȚI ATUNCI LUCRURILE PORNIND DE LA FAPTUL CĂ PRIMUL MECI SE JOACĂ LA BUDAPESTA ?

— Eu nu fac o problemă din asta. Turul acasă, returul afară, asta e o speculație de marginea terenului, ca să nu spun mai mult, de cafenea. Ceea ce contează în primul rînd e felul cum se exprimă jucătorii în teren. Or, între cîmpul de joc de pe „23 August" și cel de la „Nepstadion" cred că nu sînt nici diferențe de gazon, nici de dimensiuni și că în ambele meciuri... se va juca 11 la 11. De pe poziția noastră, spun că, mai ales psihologic, va conta foarte mult rezultatul primului meci. Dar știu că și de pe poziția dv. se poate spune la fel, despre meciul al doilea. Așa că cel mai bun lucru este ca și unii și alții să nu uităm că de fapt ambele rezultate contează, că sîntem angajați într-un meci de 180 de minute, cu o pauză de două săptămîni.

— ECHIPA UNGARIEI ESTE BINE APRECIATĂ LA BUCUREȘTI. VOM FI BUCUROȘI SĂ ASISTĂM LA DOUĂ MECIURI FRUMOASE, LA CARE SĂ CONTRIBUIE AMBELE ECHIPE.

— Nu trebuie să ne facem totuși prea multe iluzii, ca spectatori vorbind. Fotbalul e azi mai puțin spectaculos chiar și în meciuri amicale, din cauză că e mai închis, mai defensiv. Cînd însă mai e și vorba de meciuri oficiale, cu eliminare, fotbalistul vrînd-nevrînd devine mai atent cu sine și mai zgîrcit cu publicul. Ecourile de tot felul ale unei înfrîngeri durează mai mult decît ecoul de pe stadion, al aplauzelor...

— DE CE CONSIDERAȚI CĂ DISPARE FOTBALUL-SPECTACOL ?

— Fotbalul e mai puțin spectaculos, dacă prin aceasta înțelegi numai tehnica pură, combinația, numărul mare de goluri Dar acțiunea în viteză, lupta om la om, ciocnirea sistem contra sistem, angajamentul fizic total pot fi prin ele însele spectaculoase. Și probabil că sînt. din moment ce dispariția așanumitului „fotbal spectaculos", pe care o deplîngem, nu coincide și cu dispariția fotbalului ca joc, ca ramură sportivă. Înseamnă că sportul nostru își descoperă noi virtuți, că ideea de fotbal este atît de viguroasă încît ni se poate prezenta mereu proaspătă, mereu atractivă. Este, dacă vreți, ca viața, în care fiecare vîrstă își are frumusețile ei, pe care știe să le descopere și să le etaleze. Dar, iată, am început să filozofăm... Și nu cred că trebuie să ne propunem să facem, azi și aici, toată dezbaterea fotbalului... Ne vom mai întîlni curînd, căci la 8 aprilie voi fi la București, ca să văd meciul România—Franța.

— DACĂ STAU ȘI MĂ GÎNDESC BINE, N-AR FI EXCLUSĂ NICI O ÎNTÎLNIRE ȘI MAI RAPIDĂ. CĂCI MECIUL UNGARIA — R.F.G. DE LA 29 MARTIE, NU NE INTERESEAZĂ NICI PE NOI MAI PUȚIN...

Radu URZICEANU